

Čemá? Ne delaj mi krivice!
Kdo sem? Poglej mi bliže v lice!
Sedaj sem Brahma, tvorec tvoj,
Ustvarjam z modroj ti rokój
Svet poln življenja, velekrasja,
Svet poln razuma in soglasja.
A zdaj sem Siva, ki tá svet
Prevračam v kaos divji spet.
A nisem Brahma niti Siva.
Le moč prirodna jaz sem živa!
In ne ustvarjam ti svetov,
Ne uničujem jaz jih vnov —
Le gibljem se brez prenehanja,
Od vekov večno brez prestanja . . .
Ne vem, kaj je življenje, smrt,
Neznana srd sta mi in črt,
A tudi ne poznám ljubezni;

Ne vem, kaj je dobrost in zlost,
Ne vem, kaj greh je, kaj svetost,
Pozuám le — zákon svoj železni;
Nepremekljiv, strog, večen je
In trd, neoporečen je!
Kdo sem? Ugibaj! Sfuga bajna,
Neuganjiva, v bistvu tajna!
Kdó sem? Le premotrávaj me,
Spoznávaj, proučavaj me —
Zabava krasna, dušovita —
Do dná spoznal ne boš mi bita!
Jaz sužnja tvoja? Rob ti moj?
To večni je mej nama boj.
Komú na prid, kdaj boj končá se,
Ki z novoj siloj vsak dan rase?
Kdó sem? Kdo pač razreši dvom?
Vesoljnost jaz sem, tí atóm!

A. Aškerc.

Uskok.

Zajaše belca čilega junaški voj,
Za njim v krvavo sečo gré navdušen roj.
V desnici sabljo krvorosno voj vihti,
A bojaželjen k nebu se surá!* glasi.

Topov stotina nosi smrt čez plan,
Svinčena toča trosi tisoč težkih ran;
A vojsko tira le napréj srčan pogum . . .
Umika se železni zid sovražnih trum

Junak je vsak. Boj ljuti slavno bo končán.
O, hrabri četi tej je bledi strah neznán;
Saj za svobodni prag očinski se borí,
Vsak veren sin zanj rad žrtvuje srčno kri.

A vsak? — Čuj, do nebá se zmage ori glas!
Strašljivca tam ledén pa spreletava mraz . . .
Še jeden sam naval — in v prahi vrag leží!
In vsi naprej! On sam, on sám nazaj zbeží . . .

Urá, urá! razlega jek se do nebá.
Ovenčan v zraku zmage prapor plapolá!
Čepráv porazil meč je mnog junaški cvet,
Vesél praznuje zmago rod za dom svoj vnet.

A kaj možém jeklenim guba se obraz,
Ko tolpi tam odpirajo zdaj ozko gaz?
Vzrepeče vsem srcé . . . Pravično sodi Bog!
Mi k zmagi šli smo — na morišče gré uskok.

L. S. Mozirski.

